

6.7. Вимоги до психолога-ігротерапевта

Ігровий фахівець – це унікальний дорослий в житті дитини. Звертаючись до особистості дитини, він не втручається, не вчить, а натомість реагує так, щоб звільнити природне прагнення дитини до управління власною діяльністю.

Вимоги до особистості ігрового терапевта. Щоб ігровий терапевт був ефективний в своїй діяльності, **він повинен:**

- бути достатньо об'єктивним, щоб дозволити дитині бути самостійною особистістю;
- бути достатньо гнучким, щоб прийняти будь-які несподіванки і адаптуватися до них;
- орієнтуватися на те, щоб охоче сприймати все нове;
- визнавати обличчя дитини, її досвід безумовною цінністю;
- не оцінювати дитину, бути відкритим, а не замкнутим;
- уміти відключатися від світу власної реальності і увійти в реальність дитини;
- ніколи не згадувати про минулі сеанси, оскільки дитина знаходиться вже в іншій тимчасовій точці.

Ігровому терапевту необхідна особиста мужність для того, щоб визнавати помилки, іноді дозволити собі бути вразливим, знаходити неточності власного сприйняття. Особиста мужність потрібна і для того, щоб дозволити собі ризик спонтанної реакції на творче самовираження дитини в кожен певний момент.

Ігротерапевту потрібні такі **якості**, як природність, теплі відносини, турбота, схвалення і сенситивне розуміння дитини. Перед ігротерапевтом постає питання активного самопорозуміння і самовизнання.

Відповідальність терапевта полягає в тому, щоб активно опрацювати власну особистість, що допоможе йому розібратися в самому собі для того, щоб звести до мінімуму можливу дію на дитину своїх мотивів і потреб.

Процесу самопорозуміння сприяє звертання по допомогу до іншого терапевта. І для ближчого знайомства з самим собою бажано пройти психотерапію індивідуально або в групі.

Незалежно від того, з якою віковою групою доводиться працювати, будь-якому ігротерапевту необхідно зрозуміти свій внутрішній світ, розібратися у власних мотивах, потребах, білих плямах, коливаннях, суперечностях, виділити зону емоційних проблем і свої сильні сторони,

Особистість ігротерапевта більш важлива, ніж будь-які його знання і вміння. Ігротерапевт повинен бути такою людиною, з якою дитина відчуватиме себе в безпеці, він повинен бути людиною, яка покажеться дітям небайдужою і заслуговуючою довіри.

Вимоги до професійної підготовки ігротерапевта. Ігротерапевт повинен робити все можливе, щоб забезпечити дітей кваліфікованою допомогою.

Діти не можуть постояти за себе самі. Тому фахівці, що використовують ігрову терапію в своїй практичній роботі, повинні володіти необхідними знаннями і навичками, що дозволяють досягти ефекту в цій області і найкращим чином служити інтересам дітей.

Орієнтуючись на цю задачу, можна припустити наступну експериментальну програму підготовки фахівців з ігрової терапії. Базова передумова полягає у тому, що **професійні стандарти**, необхідні для використання ігрової терапії в психологічному консультуванні дітей повинні бути не нижчими за тих, які існують в роботі з дорослими клієнтами:

- ступінь магістра у області професій, таких як консультування, психологія, спеціальна робота або суміжна область;
- обширні знання вікової психології, теорії консультування, психотерапії, навички клінічного і групового консультування;
- обширні знання у області ігрової терапії, особистий досвід консультування як члена команди або індивідуально або інший досвід такого роду, який дає можливість продовжити самодослідження;
- спостереження і аналіз випадків дітей з нормальної популяції і дітей з відхиленням;
- супервізорська практика в ігровій терапії під керівництвом фахівця, що має досвід роботи в цій області.

Стажисти крім лекцій, дискусій, читання літератури, написання рефератів виконують цілий комплекс лабораторних досліджень, що стосуються різних аспектів в ігровій терапії:

- спостерігають сеанси ігрової терапії;

- переглядають і обговорюють відеозаписи сеансів ігрової терапії;
- спостерігають принаймні один з поточних сеансів ігрової терапії або присутні на спеціальному демонстраційному прийомі;
- беруть участь в ролевій грі. Працюють в ігрових кімнатах в парах, по черзі приймаючи на себе роль дитини, щоб зсередини відчувати переживання дітей і їх сприйняття того досвіду, який вони одержують в ігровій кімнаті;
- проводять ігрові сеанси з охочими дітьми у відокремленій кімнаті. Приносять коробку з відповідними іграшками.
- Записують свої сеанси на магнітофон. Пишуть рецензію, аналізуючи те, що вони дізналися про дитину в ігровій терапії, про самих себе.

Одно- і дводенних ввідних семінарів, де учасники тільки спостерігають за роботою фахівців, абсолютно недостатньо.